

РЕШЕНИЕ

№ 1257

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично при закрити врати заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АТА.с Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Влагова Боботилова като разгледа докладваното от АТА.с Маджев Търговско дело № 20231100901272 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 625, във връзка с чл. 628 и сл. от Търговския закон.

Образувано е по молба от 11.07.2023 г., която изхожда от търговско дружество – „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. ****, която е подадена чрез процесуалния представител на дружеството – адвокат Ю.. С нея е поискано откриване производство по несъстоятелност спрямо дружеството, заради настъпилото при него състояние неплатежоспособност, съответно свръхзадълженост.

В молбата са изложени твърдения, че през последните седем години на своето функциониране дружеството реализира минимална печалба /не повече от 6000 лева годишно/ от търговската си дейност, респективно в периода между 2014 -2016 г. печалба изобщо не е била постигА.. Поддържа се, че през 2014 г. „В.С.“ ЕООД в качеството му на купувача сключило договор за закупуване на поземлен имот заедно с изградени в него три сгради разположен в гр. Добринище имащ предназначението на семеен хотел. Била договорена продажна цена за придобиване на имота в размер на 241 000 лева, като тя била заплатена от едноличния собственик на капитала на дружеството – Н.К.. Впоследствие дружеството не възстановило в полза на Кондев една част от посочената сума, а именно 231 000 лв., като и до момента тя съществува като изискуемо негово парично задължение и фигурира в баланса му. Предвид незначителната печалба, която дружеството формира понастоящем, то същото е в положение да не може да обслужи този свои изискуем паричен дълг. Отбелязано е и това, че още към момента на сделката по придобиване на описания имот е учредена ипотека върху същия, която към момента се реализира, а имота е обект на провеждаща се публична продан. Допълва се, че освен този имот дружеството не е притежава други активи, които да могат да се използват за покриване на генерираните от него парични задължения, които освен към едноличния собственик на капитала му са и към доставчици на различни по вид услуги, както и към община – Банско за местни данъци и такси. Поддържа се, че тези финансови затруднения имат траен и необратим характер, което

води на извод, че дружеството е изпаднало в състояние на неплатежоспособност, доколкото не е способно да покрие текущите си задължения с притежаваните краткотрайни активи.

Предвид изложеното се иска от сезирания съд да постанови решение по смисъла на чл. 632, ал. 1 ТЗ, като спрямо дружеството бъде открито производство по несъстоятелност.

В съдебно заседание пълномощникът на молителя – адвокат Ю. посочва, че заявените с молбата две основания за откриване на производство по несъстоятелност спрямо „В.С.“ ЕООД се упражняват при условията на евентуалност, като предпочитаното е свръхзадълженост, а евентуалното – неплатежоспособност. В този ред се желае те да бъдат разгледани и преценени от съда.

Съдът, като прецени доводите на молителя и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното.

Дружеството-молител е капиталово търговско дружество с правно-организационна форма – ЕООД, с капитал 10 лева, внесен изцяло. Първоначалната търговска регистрация на дружеството датира от 11.06.2014 г.

В представен списък на кредиторите молителят изрично признава, че към 11.07.2023 г. в правната му сфера са налице изискуеми парични задължения /публични и частни/, в размер на сумата от общо 208 хил. лв., като 200 000 лв. са задълженията по предоставен заем от физическо лице – Н.Н.К., респективно 8 000 лв. са задълженията към НАП и Община Банско. Всички те са необезпечени

С ангажиран опис и оценка на своите активи и пасиви дружеството-молител посочва, че към момента на подаване на молбата си по чл. 625 ТЗ същото разполага с ДМА /Сграда за семеен хотел в Добринище/ при балансова стойност от 206 хил. лв., както и парични средства в размер на 1000 лв. Отбелязано е, че към момента на изготвяне на опис на актива е обект на извършва. публична продан от ЧСИ за изпълнение на чужд дълг, като в тази хипотеза същия следва да се разглежда, като такъв имащ нулева стойност. Общият размер на пасивите е посочено да възлиза на сумата от 208 хил. лв., като 200 хил. лева са задължения по паричен заем към ФЛ, а 8 хил. лв. са публични задължения към държавата и община – Банско. Допълнително се сочи, че „В.С.“ ЕООД е осъдено да заплати в полза на община- Банско съдебни разноси в размер на 77 хил. лв., като решението към момента на изготвяне на опис не е добило стабилитет, поради обжалване.

За целите на изследването в производството от молителя се представят счетоводните му баланси към 31.12.2016 г. и 31.12.2027, 31.12.2018 г., 31.12.2019 г., 31.12.2020 г., както и междинен баланс към 11.07.2023 г.

Приобщени са след изискване и годишните данъчни декларации подавани от „В.С.“ ЕООД по реда на чл. 92 ЗКПО за периода от 2018 г. до 2021 г. вкл.

Ангажиран е нотариален акт № 5 от 12.06.2014 г. за покупко-продажба на недвижим имот, от чието съдържание се установява извършването на продажбена сделка, с която „В.С.“ ЕООД е придобило поземлен имот с три изградени в него сгради функциониращи като хотел в гр. Добринище, община – Банско.

От протокол за разпределение на постъпили суми от 23.10.2020 г. е извършено разпределение на суми постъпили от осребряване реализирано чрез публична продан осъществена през 2020 г.

Видно от приет за доказателство по делото договор за заем от 11.06.2014 г. се установява, че Н.Н.К. е сключил договор за заем с „В.С.“ ЕООД с предмет сумата в размер

на 241 000 лв., като тази сума е била предоставена през 2011 г. на две физически лица-собственици на недвижим имот в гр. Добринище, респективно срещу нея дружеството „В.С.“ ЕООД ще придобие коментирания недвижим имот. Срокът на предоставяне на паричния заем е уговорен за пет години, считано от подписване на договора за заем.

По отношение на дружеството са наложени обезпечителни мерки - запори върху банкови сметки в кредитни институции, като за целта са издадени две постановления от 15.09.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – София, офис – Благоевград и от 07.02.2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – София.

От извършена служебна справка в ИИСКИР ИКАР се установява, че „В.С.“ ЕООД е собственик на недвижим имот разположен в гр. Добринище описан в цитирания по-горе нотариален акт придобит с договор за продажба. В справката не е налице вписване на влязло в сила постановление за възлагане на посочения имот притежаван от „В.С.“ ЕООД по силата на което същия да е придобит на реализирала се публична продажба. Такова постановление не е представено и по делото.

Справка в централизираната база за собственост върху МПС установява, че „В.С.“ ЕООД не е регистрирано, като собственик на моторни превозни средства към настоящия момент.

Според постъпила след изискване Справка за общи публични задължения на молителя към НАП с актуалност към 24.08.2023 г. се установява, че дружеството-„В.С.“ ЕООД се констатира, че натрупаните такива, чието погасяване не е извършено по доброволен ред възлизат на сумата от 1 318,65 лв. С друга справка отчитаща общинските задължения на „В.С.“ ЕООД към община – Банско се установява, че те възлизат на сумата от 4 615,86 лв. към 24.07.2023 г.

От постъпилата справка за банкови и платежни сметки с титуляр – „В.С.“ ЕООД изготвена от Дирекция „Регистри“ към БНБ е видно, че единствената незакрита към момента банкова сметка имаща за титуляр дружеството - „В.С.“ ЕООД е разплащателна такава поддържа в „ПИБ“ АД, считано от м. 02.2023 г.

В производството е изготвено заключение по назначена съдебно-финансово икономическа експертиза. Същото е изслушано и прието в открито съдебно заседание проведено се на 06.10.2023 г. В него вещото лице е дало отговори, както следва : в баланса на молителя-длъжник към 11.07.2023 г. /датата на депозиране на молбата по чл. 625 ТЗ/ присъстват задължения в размер на общо 208 хил. лева, като 200 хил. лв. са към финансови предприятия, а 8 хил. лв. са публични задължения. Маркира се, че доколкото не са ангажирани документи, от които да може да се установят източник, датата на възникване и основание няма как посочените обстоятелства свързани със задълженията към финансови предприятия да бъдат изяснени и отразени в заключението. Изчислено е, че общият размер на публичните задължения /държавни и общински вземания/ възлиза на сумата от 5 907,83 лв. Вещото лице е дало два варианта на структурата на активите и пасивите, а именно в първия са отчетени балансовите данни в представените по делото ГФО с уточнението, че от А.лиза на същите вещото лице е констатирало, че „В.С.“ ЕООД не е водил редовно счетоводство с оглед счетоводните принципи и изисквания, респективно във втория /алтернативен/ вариант балансовата стойност на ДМА /единствен такъв е недвижим имот придобит от дружеството през 2014 г./ се нулира, поради това, че имотът служи за обезпечаване на чужд дълг, като задълженията на длъжника по този обезпечен чужд дълг надвишават стойността постигната, като продажна цена на имота през публична продажба

проведена през 2020 г., като корекции търпят и нивата на краткотрайните активи, съответно задълженията към кредитори, като една част от тях се приемат за недоказани /задълженията към финансови предприятия – 200 хил. лв./, а друга част се редуцират към 31.12.2020 г. на сумата от 3 хил. лв. Изчислени при тези два варианта показателите за ликвидност на предприятието на длъжника според вещото лице имат следното изражения : при изчисления според първи вариант – КОЛ за 2020 г. има изключително ниска стойност от 0,0092, което показва невъзможност на дружеството да погасява текущите си задължения. Това положение се запазва и относно стойността на КОЛ измерен към 11.07.2023 г., а именно нивото му е 0,0048. Формираните стойности на показателя за обща ликвидност са далеч под референтните стойности на всички възможни коефициенти измерващи нивата на ликвидност, а не само на общата. Това означава, че след 2019 г. дружеството не е в състояние да обслужва генерираните от него текущи задължения с краткотрайните активи които има на разположение. Нивата на спомагателните коефициенти за финансова автономност и задължнялост за времето след 2020 г. също са изключително неблагоприятни, като от тях е видна тенденция към непрекъснато нарастваща задължнялост на търговеца. Що се касае до втория предложен от вещото лице вариант за структура на пасиви и активи на А.лизираното дружество, респективно на демонстрирани от него показатели за ликвидност се установява, че към 31.12.2020 г., съответно 11.07.2023 г. бележат стойности от 0,628, съответно 0,1685. Това означава, че след 2019 г. дружеството не е в състояние да обслужва генерираните от него текущи задължения с краткотрайните активи които има на разположение. Нивата на спомагателните коефициенти за финансова автономност и задължнялост за времето след 2020 г. също са изключително неблагоприятни, като от тях е видна тенденция към непрекъснато нарастваща задължнялост на търговеца.

Други доказателства от значение за разрешаване на молбата не са ангажирани.

Молбата на „В.С.“ ЕООД с правна квалификация чл. 625 ТЗ, е подадена от процесуално легитимирано лице - търговец, който твърди да е свръхзадължен, евентуално неплатежоспособен.

Съгласно чл. 607а ТЗ материалноправни предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност са две имуществени състояния на длъжника: 1). неплатежоспособност - общото основание, приложимо спрямо всички видове търговци и 2). свръхзадълженост - специално основание, приложимо само спрямо капиталовите търговски дружества по смисъла на чл. 64, ал. 3 ТЗ, каквото е и настоящото.

По заявеното като главно основание – свръхзадълженост на дружеството-молител, Софийски градски съд намира следното :

За състоянието на "свръхзадълженост" релевантно е съотношение между всички активи на дружеството и всички негови парични задължения -изискуеми и неизискуеми.

Свръхзадължеността има качеството на обективно икономическо състояние, когато е налице невъзможност на търговеца да покрие паричните си / не само изискуемите / задължения с наличното си / не само краткотрайни активи / имущество. Състоянието на свръхзадълженост като основание за откриване на производство по несъстоятелност цели да изпревари /освен когато съвпадне с него/ неминуемо следващото от същото състояние на неплатежоспособност, като осигури на един по-ранен етап и поради това обективно по-благоприятна възможност за справедливо удовлетворяване на всички кредитори или оздравяване на търговеца. То се санкционира поради невъзможността търговецът да компенсира загубите с печалба от дейността си, обусловено от съдържанието, структурата и

ликвидността на активите му. От значение за възникването на състоянието свръхзадълженост, макар и не само, е показателят "собствен капитал", участващ в коефициентите на финансова автономност и задлъжнялост. Стойностите на същите следва да се съобразят, както и промяната им в рамките на целия изследван период, в аспект на обосноваването или отричането на възможността за изпадане в неплатежоспособност в бъдещ момент, тъй като зависимостта от привлечения за сметка на собствения капитал, би могло да се окаже обременително и рисково за търговеца именно в дългосрочен план.

При търговеца - „В.С.“ ЕООД обаче посоченото основание свръхзадълженост не се установява да е налице. От доказателството по делото става ясно, че дружеството разполага с право на собственост върху недвижим имот разположен в гр. Добринище, като същия по своята характеристика съставлява дълготраен материален актив. Неговата стойност съдът намира да възлиза на не по-малко от 805 хил. лв., тъй като това е сумата, при която този актив е бил реализиран на проведена през 2020 г. публична продажба, която обаче към момента не е завършила с влязло в сила постановление за възлагане, поради настъпило спиране на изпълнителното дело след провеждане на продажбата. Когато се обсъжда стойността на даден дълготраен материален актив, то следва да се взема под внимание установената му пазарна стойност, а не балансовата такава, тъй като реализацията на актива се извършва по пазарна цена, като именно това следва да се съобразява когато се отчита стойността на имуществото на длъжника, за когото се иска откриване на производство по несъстоятелност. Тук е мястото да се добави, че съдът не кредитира изводите на вещото лице по допуснатата СФИЕ в констативната ѝ част, където е прието, че този актив следва да се разглежда, като такъв с нулева стойност. Това, че недвижимият имот притежаван от молителя-длъжник служи за обезпечение на чужд дълг, чрез вписани върху него ипотeki само по себе си не следва да се разглежда, като фактор обуславящ намаляване на неговата стойност. Това е така, доколкото главният длъжник, който е адресат на обезпечения дълг е възможно да изпълни същия и без да се пристъпи към използване на ипотekiраното имущество, като обстоятелството, че същия е с вписан заповор върху дружествените дялове не води до различен извод. ОчертА.та от вещото лице невъзможност на главния длъжник да погаси задълженията си към кредитори и размера на техните вземания се базира единствено на предположения. Докато недвижимият имот се притежава в собственост от „В.С.“ ЕООД, то същия следва да бъде отчитан при формиране стойността на имуществото на длъжника, като се съобразява реалната му пазарна стойност. В случая стойността на този актив към 2020 г. а и към момента надвишава няколко пъти изискуемите и неизискуеми задължения на молителя-длъжник установени в производството, предвид което не може да се приеме, че дружеството към момента се намира в положение на свръхзадълженост. Предвид това молбата с така посоченото основание следва да се остави без уважение, като неоснователна.

Предвид събдяване на вътрешно-процесуалната предпоставка за разглеждане на въведеното от молителя второ основание –неплатежоспособност, Софийски градски съд намира следното :

Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо: 1). парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, 2). публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност, или 3). задължение по частно държавно вземане. Посочената разпоредба не е единствената относима към понятието "неплатежоспособност", тъй като по негативен начин елементите му са очертани и в чл. 631 ТЗ, според която молбата се отхвърля, когато се

установи, че затрудненията на търговеца са временни или че той разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите.

Затова уеднаквената съдебна практика по чл. 290 ГПК, изразена в решение № 118/09.08.2013 г. по т. д. № 1042/2012 г. на ВКС, I Т.О., решение № 54/8.09.2014 г. по т. д. № 3035/2013 г. на ВКС, II Т.О., решение № 201/11.12.2014 г. по т. д. № 659/2014 г. на ВКС, I Т.О., решение № 202 от 10.01.2014 г. по т. д. № 1453/2013 г. на ВКС, II Т.О., решение № 143 от 16.10.2015 г. по т. д. № 937/2015 г. на ВКС, I Т. О. и други, приема, че неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608, ал. 1 ТЗ изискуемо парично задължение чрез наличните краткотрайни и реално ликвидни активи.

Състоянието на неплатежоспособност следва да е налице към приключване на устните състезания по делото, но изискването за трайния му характер по необходимост предполага извършване на цялостен финансово-икономически А.лиз на дейността на търговеца в достатъчно продължителен период назад.

Както се посочи, неплатежоспособността е обективно трайно икономическо състояние, което е правно дефинирано в чл. 608, ал. 1 ТЗ и се изразява в невъзможността на търговец да изпълни определени от закона изискуеми парични вземания. Предприятието трябва да може да посрещне плащанията на т. нар. краткосрочни, съответно текущи задължения. Краткосрочните задължения са тези, които са изцяло изискуеми, а текущите задължения включват освен краткосрочните и тази част от дългосрочните задължения, които са с настъпил или настъпващ през отчетния период падеж. В конкретния случай, всички задължения за финансовия период (2020 г. – 11.07.2023 г.) са краткосрочни и изискуеми – същите са формирани от публично-правни задължения и частни такива, които са с настъпил падеж. Липсват събрани доказателства за постигнато съгласие от кредитора за тяхното отсрочване или разсрочване. В съдебно заседание по делото бе представен договор за заем, от които се установява, че „В.С.“ ЕООД е получил паричен заем в размер на 241 000 лв., като падежът на същия е 11.06.2019 г., като от този момент вземането става изискуемо и следва да се причисли към краткосрочните задължения на молителя.

Преценката за способността на предприятието да погаси тези задължения следва да се направи посредством А.лиз на активите, чрез които едно действащо предприятие поема плащанията си. Принципът е, че дълготрайните активи (т. нар. постоянен капитал), не служат за извършване на плащанията на краткосрочните/текущите задължения, тъй като предвид предназначението им, без тях предприятието не би могло да осъществява своята дейност, поради което, ако ги осребри, би я преустановило. Краткотрайните (текущите) активи на предприятието (т. нар. оборотен капитал), за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период (1 година), участват еднократно в производствения процес, при което за длъжника са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване (плащане) на краткосрочните, съответно текущите задължения при едно действащо предприятие.

Предвид горното, с оглед установяване на състоянието на неплатежоспособност по чл. 608, ал. 1 ТЗ, следва да се извърши А.лиз дали предприятието има достатъчно налични краткотрайни активи, с които да посрещне краткосрочните/текущи задължения, на база реалната ликвидност от икономическа гледна точка на тези активи - възможността им да се преобразуват за кратък период от време в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност.

Ето защо, от икономическите показатели водещи относно преценката за състоянието на неплатежоспособност, свързано с невъзможността на длъжника да поеме плащанията си, са показателите за ликвидност, които се формират като съотношение между краткотрайните активи (всички или определена част от тях) към краткосрочните или текущи задължения на предприятието. Същевременно, фактът, че предприятието притежава краткотрайни активи не означава сам по себе си, че посредством тях то може да формира входящи парични наличности, защото тези активи може да не са реално ликвидни, заради липсата на търсене на пазара на конкретните материални запаси или краткосрочни инвестиции, съответно поради несъбираемост или обезценка на краткосрочните вземания. Ето защо, ако актив от оборотния капитал не може да бъде трансформиран в парични средства, показателят ликвидност, при изчисляването на който е включен този актив, не дава реална картина на способността на предприятието да осъществи текущите плащания към кредиторите си. В този случай, предприятието следва да може да посрещне краткосрочните/текущите си задължения чрез остА.лите елементи на краткосрочните активи. С оглед отчитане на различната ликвидност на краткосрочните активи, при преценка на икономическото състояние на предприятието се формират четири коефициента (показателя) на ликвидност: обща, бърза, незабавна и абсолютна. Чрез тези коефициенти се извършва съпоставяне (съотнасяне) към краткосрочните задължения (текущите задължения) на определена част или на всички краткотрайни активи, диференцирани според тяхната ликвидност.

В случая за периода от 2020 -2023 г. се констатира, че „В.С.“ ЕООД разполага с краткотрайни активи изчерпващи се до сума в размер на 1000 лв. на каса. С тази сума не би могло да се постигне погасяване на текущите задължения натрупани от дружеството в съответните години през този период. Текущите задължения надвишават многократно размера на посочения краткотраен актив, като показателите за ликвидност ясно илюстрират неблагоприятна тенденция, че от 2020 г. насетне „В.С.“ ЕООД е обективно е изгуби финансовия си потенциал да обслужва задълженията си както към частни кредитори, така и към публични такива. Същевременно измерените показатели за финансова автономност и задлъжнялост свидетелстват за възникнала трайна невъзможност търговецът-молител да погасява регулярно краткосрочните си задължения, която невъзможност не е преодоляна към приключване на устните състезания в настоящото производство.

Действително, при спиране на плащанията, законът въвежда презумпция за неплатежоспособност, но само ако спирането е по отношение на някое от задълженията, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 608 ТЗ. Няма съмнение, че „В.С.“ ЕООД преустановил плащанията на своите публично-правни и частни задължения, което обосновава прилагането на презумпцията по чл. 608, ал. 2 ТЗ, включително фактът-презумпционна предпоставка се признава от самия молител. Ето защо, следва да се приеме, че е налице състояние на неплатежоспособност и с оглед приложение на въведената законова презумпция, което изисква съдът да определи началната дата на това състояние.

По въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежоспособност на длъжника в производството по несъстоятелност е налице трайна практика на ВКС - в решение [№ 33 от 07.09.2010 г. по т. д. № 915/2009 г.](#), II т. о., [решение № 115 от 25.06.2010 г. по т. д. № 169/2010 г.](#), II т. о., [решение № 90 от 20.07.2012 г. по т. д. № 1152/2011 г.](#), I т. о., решение № 13 от 23.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2435/2014 г., II т. о., ТК и други, е изразено категоричното становище, че началната дата на неплатежоспособност, разглеждаА. като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява свои изискуеми парични задължения към кредиторите по [чл. 608, ал. 1 ТЗ](#) с наличните си краткотрайни

активи, се определя от неговото цялостно икономическо състояние, при отчитане на най-ранния момент на спиране на плащанията като външен белег на неплатежоспособността. Или началната дата е най-ранната, установена по делото дата, към която са налице всички елементи от фактическия състав на неплатежоспособността.

Съдът приема, че още към 31.12.2020 г. показателят за обща ликвидност има извънреферентна стойност, като до 06.10.2023 г. не се наблюдава тенденция към стабилизиране на финансовото състояние на търговеца. Затова съдът приема като начална дата на неплатежоспособността датата 31.12.2020 г., към която затрудненията на молителя имат траен характер и не представляват проявление на временни затруднения в дейността на предприятието, тъй като това състояние не е преодоляно през следващите отчетни периоди.

По делото липсват доказателства, че молителят-длъжник разполага с налично ликвидно имущество, което да позволява да бъдат покрити началните разноски за възнаграждение на синдик и издирване и оценка на имуществото, но доколкото същият е представил доказателство за привнасяне на определените от съда начални разноски за развитие на производството по несъстоятелност в дадения от съда срок, то по отношение на дружеството следва да бъде постановено решение по смисъла на чл. 630, ал. 1 от ТЗ, като му бъде назначен временен синдик.

В откритото съдебно заседание процесуалният представител на молителя е формулирал и изрично искане към съда едновременно с решението за откриване на производството по несъстоятелност длъжникът да бъде обявен в несъстоятелност и да бъде постановено прекратяване на дейността му. Доводи за това искане молителят черпи от това, че дружеството работи само на загуба, което е предпоставка за спиране на неговата дейност. Предвид достигнатия от съда извод за наличието на предпоставките за откриване на производството по несъстоятелност по отношение на длъжника „В.С.“ ЕООД съдът следва да вземе отношение и по приложението на чл. 630, ал. 2 ТЗ.

Разпоредбата на чл. 630, ал. 2 ТЗ урежда хипотезата, при която е допустимо едновременно с откриване на производството по несъстоятелност по отношение на длъжника, съдът да го обяви в несъстоятелност и да постанови прекратяване на дейността му, при условия, че е очевидно, че продължаването на дейността би увредила масата на несъстоятелността. В трайната си практика, постановена по реда на чл. 290 ГПК, ВКС приема, че преценката на съда за увреждане масата на несъстоятелността при продължаване на дейността на длъжника е не само обективна, но и субективна, като същата се извършва въз основа на критерии, които не е необходимо да установят действително увреждане, а е достатъчно да предпоставят извод за възможност от бъдеща увреда. Обсотятелства, в състояние да обосноват подобен извод, не се установяват и от наличния по делото доказателствен материал. При това следва да бъде съобразено, че целта на производството по несъстоятелност не се изчерпва с осигуряването на справедливо удовлетворяване на кредиторите на неплатежоспособния търговец, макар и това да е неговото водещо предназначение. Заложено като цел на производството по несъстоятелност в разпоредбата на чл. 607, ал. 1 ТЗ е още възможността за оздравяване на предприятието на длъжника, която цел не само, че не влиза в противоречие с първата, а и е насочена към постигането □, доколкото оздравяването на предприятието на длъжника би способствало в по-голяма степен удовлетворяване на неговите кредиторите, отколкото пристъпването направо към осребряване на наличното имущество на длъжника. Именно поради това, че обявяването на длъжника в несъстоятелност едновременно с решението за откриване на производството

изключва възможността за оздравяване на предприятието му, което от своя страна би могло да затрудни и удовлетворяването на неговите кредитори, то е допустимо единствено при условие, че по делото се установява, че продължаването на дейността на търговеца създава опасност за увреждането на масата на несъстоятелността. Данни за наличието на такава опасност обаче по делото отсъстват. Предвид изложените съображения настоящия съдебен състав намира, че искането на молителя за постановяване на решение по чл. 630, ал. 2 ТЗ чрез обявяване на ответника в несъстоятелност, наред с откриването спрямо него на производство по несъстоятелност следва да бъде отхвърлено.

Съгласно чл. 620, ал. 1 вр. чл. 621 ТЗ, „Т.****“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати в полза на съда дължимата за производството държавна такса в размер на 250 лева, като тези сума подлежи на инкасиране от масата на несъстоятелността.

Така мотивиран и на основание чл. 631 ТЗ, съответно чл. 630, ал. 1 ТЗ и чл. 630, ал. 2 ТЗ, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата на „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. **** за откриване на производство по несъстоятелност на дружеството, поради изпадането му в състояние на СВРЪХЗАДЪЛЖЕНОСТ.

ОБЯВЯВА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТ на „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. **** при **НАЧАЛНА ДАТА** - 31.12.2020 г.

ОТКРИВА ПРОИЗВОДСТВО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ, на основание чл. 632, ал. 1 ТЗ, по отношение на „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

НАЗНАЧАВА А. Г. М., с адрес р. София, ул. ****, тел : **** за временен синдик на „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

ОПРЕДЕЛЯ текущо месечно възнаграждение на временния синдик в размер на сумата от 1 000, 00 лв.

ОПРЕДЕЛЯ тридневен срок от съобщението за встъпване в длъжност на назначения временен синдик.

УКАЗВА на кредиторите на „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, че по реда на чл. 685 ТЗ следва предявяват писмено своите вземания пред съда по несъстоятелността в срок до един месец от вписване в търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност.

ОТХВЪРЛЯ искането на молителя - „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, направено чрез процесуалния му представител по делото – адвокат Ю., имащо правна квалификация по чл. 630, ал. 2 ТЗ, за обявяване в несъстоятелност и прекратяване на дейността на търговско дружество – „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

ОСЪЖДА „В.С.“ ЕООД, с ЕИК ****, със седалище : гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. ****, на основание чл. 620, ал. 1 вр. чл. 621 ТЗ, да заплати в полза на бюджета на Софийски градски съд, сумата 250 лева – държавна такса за производството.

Решението може да се обжалва пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от вписването му в търговския регистър.

Препис от решението да се изпрати на Агенцията по вписванията за вписване в търговския регистър по реда на чл. 622 ТЗ.

Решението да се съобщи на назначения временен синдик.

Съдия при Софийски градски съд: _____